

Υπὸ τὸ βάρος τῶν δεσμῶν  
Ποιῶν φονεύς νὰ ἐκτίνῃ  
Καὶ ἀπολέσασθαι τὸν λόγιον  
Τὸ τέκνον τῆς, θεέ, ν' ἀποκτείνῃ!  
Μαργαρίτα  
Μ. (ἐξεγερμένη) Ἄ! ἡ γὰρ κτεία τοῦ φωνῇ!  
Ἀποθανοῦσαν με ζωογονεῖ.  
Φ. Μαργαρίτα!  
Μ. Πειρασμέ, πλέον δὲν με ταραττεῖ  
Ὁ σὸς σαρκασμός· ἴλθεν ὁ ποθητός,  
Ἡ τρυφερά του χεῖρ με προφυλάττει.  
Ἐλυτρώθην τὸν ἀκούω, τὸν βλέπω, εἶν' αὐτός!  
Εἰς πιστὴν ἀγκάλην  
Προσφεύγω καὶ πάλιν οὐρανοῦ ὑποφύω  
Νῦν ὁ πειρασμός· ἀλλὰ παρὶς νότον τις εἶν' ὁ  
Λυσσὼν ὃς γρυγγίζει.  
Κόλπος με σπρηρίζει  
Ἐραστοῦ θεοῦ.  
Φ. Ναί, εἰς τὴν ἀγκάλην  
Σὲ σφίγγω καὶ πάλιν·  
Κἂν ὁ πειρασμός  
Πῦρ ἐξακοντίσῃ,  
Νῦν δὲ προάδπει  
Ἐραστοῦ πιστός. (Θελὼν νὰ τὴν ἐγκαταλάβῃ)  
Μ. (ἀποσπασμένη) Ἰδὲ! εἶνε ὁ ὁρόμος  
Ὁπου ἀντρώπος  
Τὸ πρῶτον μ' ἀπαντᾷ.  
Ἀκροθιγὼς με ἐγγίζει καὶ χαιρετᾷ  
Ἀρὰ γε θά δεχθῇς, ὦραία δεσποῦνι  
Μέχοι τοῦ οἴκου σου ἐμὲ ὡς ὁδογόν·  
— Ἀλλ', ἐγὼ δεσποῦνι δὲν εἶμαι ὦραία  
Καὶ μόνη ἡμπορὸ νὰ εὔρω τὴν ὁδόν.  
Φ. Ἐνθυμούμαι καλῶς ἀλλ', ἔλθε εἶνε ὦρα.  
Μ. (ἐπαινεμένη, ἐρωτύλος ἐπὶ τοῦ βραχίονός του).  
Νὰ ὁ κύπος ὁ θελατικός  
Φέρων μύρτα, ρόδα εὐδὴν  
Εἰς ὃν εἰσὸχον μυστικός  
Φυλάττων νύκτα τὴν ζωῶν.  
Φ. Σπύδον Μαργαρίτα!  
Μ. Μή!  
Φ. Σπύδον ἔλθε.  
Μ. Ἀχ! Μείνον ἀκοῦα.  
Φ. Θεέ! πάλιν ἀλλοφρονεῖ.  
ΕΚΚΗΝΗ Γ.  
Οἱ αὐτοί, Μερόδοπος.  
ΜΦ. Ταχέως! ταχέως! εἰ δὲ μὴ θά χαθῇς  
Ὀλίγον ἀν σταθῇς σὲ παρατῶ εὐθύς.  
Μ. Ὁ δαίμων ἰδὲ εἰκὶ τι με θέλει,  
Καὶ με φλογᾷς θυμῷ.  
Με πνυροῦναι νενόληκα ὅτ' ὁκ μισοῦνται  
Ἐν γὰρ τί εἶπες;  
ΜΦ. Τὸ φῶς ἀνατέλλει  
Δὲν μένει καιρός  
Τὰς ὁπλὰς κτυπᾷ  
Οἱ ἵπποι ἡνῶν, ὅτ' ἡ γῆν ἡνέως  
(ἦτων ν' ἀποσπῇ τὴν Φ.).  
Μόνον σπουδὴ καὶ βία ἴσως θά τὴν σώσῃ.

Μ. Θεέ! σὺ φύλαξόν με!  
Θεέ! σὺ λύτωσάν με! (γόνυπετῶς).  
Τάγ' ἀγγέλων θεῶν ἄγγον  
Ἀνάγαγέ μ' εἰς οὐρανόν.  
Θεέ ἀγαθὲ τῇ γῇ κῆρ  
Προσδέξαις εἰμεγὼς συγχώρει.  
Φ. ἔλθε, σὲ σώσω! ἀπολούθωσόν με.  
ΜΦ. Τὸ φῶς χρυσᾷ τὸν οὐρανόν.  
Φ. ἔλθε σὲ ἀπειλεῖ τέλος δεινόν.  
Μ. Ὁ πάτερ, ψυχὴ συντετριμμένη  
Οἶκτον παρὰ σοῦ προμύνη.  
Φ. Θάνατος δὲ περιμένει!  
Μ. (Μαργαρίτα!) Ἄλλο! οἱ εἰς ἄνθρωπον.  
Μ. Τί με προσδέλεις βλοσυρά;  
Φ. Μαργαρίτα, μόνος εἶσθαι νὰ στανῇς.  
Μ. Ἡ χεῖρ σου πόθεν ἐρυθρά!  
Ἄ! αἷμα! αἷμα! (πίπτει ἀναίσθητος)  
Φ. Ἄ!  
ΜΦ. Ἐκρίθη  
(Φωνὴ ἐξ οὐρανόων) Ἐσώθη ἡ ψυχή σου.  
(Ὁ τῶρος τοῦ δεσμωτηρίου διαγίγεται — Ἡ ψυχὴ τῆς Μ.  
ἀνέρχεται εἰς οὐρανὸν περιπολουμένη ὑπὸ ἀγγέλων — Ὁ  
Φ. γόνυπετῆς προσεύχεται — Ὁ Μερ. πῆσσει ὑπὸ τὴν  
φλογερὰν ρομφαίαν τοῦ ἀρχαγγέλου.)

## ΑΡΧΑΙΟΛΟΓΙΚΑ.

### Περὶ τῶν παρὰ Ξενοφῶντι μνημονευμένων πόλεων Λαριόνης καὶ Μεσπίλων.

Ἡ φιλόσοφος ἄνθρωπος μέλλουσα ἡ ἐπὶ τοῦ νοητοῦ  
τῆς Ἀττικῆς περιουθεύουσα ὀρίζοντος καὶ ἐν τῷ  
παμφάει καὶ γὰρ μαρμαρίζοντι τῆς ἑλληνικῆς φιλοσο-  
φίας σιμβόλῳ τὸν εὐπλαστον τῆς ἱστοριογραφίας κη-  
ρὸν ὑπερφυῶς πᾶν ἐξυφαίνουσα ἐν τῇ ἀφελεί, ἀπε-  
ρίττω καὶ γε ῥητορικῶς κάλλους καὶ χάριτος εὐμοι-  
ροῦση Κύρου Ἀναβάσει λόγον ποιεῖται περὶ τῆς ἀφι-  
ξεως τῶν μυρίων εἰς τὸν Τίγρητα ποταμόν, μνημο-  
νεύουσα ἅμα πόλεως τινος τοῦ περικλήνη Λαριόνης «ἐν-  
ταυθα, ἡσιν, πόλεις ἦν ἐρήμη μεγάλη· ὄνομα δ' αὐτῇ  
ἦν Λαριόνα, ἦσαν δ' αὐτὴν τὸ παλαιὸν Μήδων  
ταύτην βασιλεύς ὁ Περσῶν (Κῦρος ὁ πρεσβύτερος)  
ὅτε παρὰ Μήδων τὴν ἀρχὴν ἐλάβανον Πέρσας πο-  
λιορκῶν δὲ οὐδαμῶς ἐπὶ τὸν πόλεμον ἦλθον· ἵλιον δὲ  
νεφέλη προκαλύψασα ἠφάνισε, μέχρις ἐξέλιπον (αὐ-  
τὴν) οἱ ἄνθρωποι καὶ οὕτως ἐδόξω.» (βιβλ. Γ. 4, 7, 8).  
Λαριόνα πιθανὸν ἐστὶν ἡ ἀρχαία Συριακὴ πόλις  
Resen, ἥτις ἐν τῇ Χαλδαϊκῇ γενική Lelesen λέγεται·  
τὰ μεγαλοπρεπῆ τῆς ἐρείλιας κείνηνται Nimrud.  
Διὰ τῶν γενομένων ἀνασκαφῶν ὑπὸ τοῦ γνωστοῦ  
ἀρχαιολόγου Layard εὐρήνται ἐνταυθα τὰ τοῦ τει-  
χους θεμέλια ὑψὸς 90 πόδων ἔχοντα, αἱ δὲ πλευραὶ  
τριῶν παλαιστῶν, ταῦτα δὲ ἀπετελοῦν μὲν ἰδιαι-  
τέρων βασιλέων ἀρχαίων, αἰσίων καὶ σταλῶν. Πρὸς  
δὲ ὁ μνημονευθεὶς Layard χαίρει διατεινόμενος ὅτι  
τὰ ἐρείπια ταῦτα θεωρητὰ ὡς τὸ νότιον τμήμα

τῆς ὀψιταίτερον κληθεῖσης πόλεως Νινευί, πιστεύον  
ἡμα ὅτι διὰ τῆς πόλεως Nimrud σημαίνονται μόνον  
τὰ θέμεθλα. Ἡ πόλις αὕτη κατεστράφη ὑπὸ Δαρείου  
τοῦ Ὑστάτου τῷ 515 ἔτει, τὼν πλίνθων τῆς πό-  
λεως ταύτης σχῆμα πλινθίου ἐχουσὼν αἱ μὲν ἦσαν  
ὅπται ἐν καμίνῳ ἐν τῷ ἐξωτερικῷ τοῦ τειχους τμη-  
ματι, αἱ δὲ ἐν τῷ ἡλίῳ ἀπεξηραμένα ἐν τῷ ἐσωτε-  
ρικῷ. Μνεῖαν δὲ πρὸς ταῦτοις ποιεῖται ὁ χαριεστα-  
τος ἱστοριογράφος καὶ σκοτασμοῦ τοῦ ἡλίου ὑπὸ νε-  
φέλης γενομένου κατὰ τὴν πολιορκίαν τῆς πόλεως  
ταύτης, ὡς ἔχει ἡ ἐγχώριος παράδοσις, διότι κατὰ  
τὰς τῶν ἀνατολικῶν λαῶν δόξας ἐκάστης πόλεως  
καταστροφὴ, συναπτεῖα τῷ τοῦ ἡλίου σκοτασμῷ  
(πρὸς. Ἰεζεκιήλ 32, 7-10 Ἰωνά 2, 10, 3, 4). Ἀγ-  
γλος δὲ τις ἀστρονόμος μνημονεύει ὅτι ἐν Λαριό-  
νῃ ἐγένετο ἐν νεωτέροις χρόνοις παραπλήσια τῇ  
ἡλιακῇ ἐκλειψι. Παρὰ τὴν πόλιν ταύτην ὑπῆρ-  
χε πυραμὶς λιθινὴ, ἥτις κατὰ τὸν Layard ἦν ὑ-  
ψηλὸς τις κωνοειδὴς λόφος φέρων ἐπὶ τῆς κορυφῆς  
τῆς τετραγωνικὸν πύργον προσλαβόντα τὸ σχῆμα πυρα-  
μίδος κατὰ τὴν τῆς πόλεως καταστροφὴν. Ὁ λόφος  
οὗτος ἔχων ὕψος 140 ποδῶν θεωρεῖται ὑπὸ τινῶν  
μὲν ὡς ὁ τάφος τοῦ Νίνου τοῦ τῶν Ἀσσυρίων βα-  
σιλέως, ὃς ἑτέρων δ' ἀθίσις ὁ τοῦ ἀβερδιαίου καὶ  
χλιδαντοῦ Σαρδαναπάλλου. Ἐν νεωτέροις χρόνοις  
εὗρονται ὑπὸ τοῦ διαπρεποῦς Ἀγγλοῦ ἀρχαιολόγου  
Γεωργίου Smith ἐν τῷ λόφῳ τούτῳ πολλὰι χιλιάδες  
τεμαχίων πινάκων, οἵτινες δοκοῦσιν εἶναι λείψανα  
τῆς βασιλικῆς Ἀσσυριακῆς βιβλιοθήκης, περιέχοντες  
τὰς καλδαϊκὰς περὶ δημιουργίας τοῦ κόσμου, πτώ-  
σεως τοῦ ἀνθρώπου καὶ κατακλυσμὸν παραδόσεις  
Παρακατιῶν δὲ ὁ αὐτοῦς ἱστοριογράφος ἀφηγεῖται  
περὶ τῆς τῶν μυρίων ἀβίξεως εἰς Μέσπηλα, ἣν κατό-  
κουν οἱ Μήδοι ἡ πόλις αὕτη πιθανῶς ἐστὶν ἡ ἐρι-  
χώριος Mischiff, ἥτις ἦν ἡγεμυμένη. Ἐνταῦθα δὲ ὑ-  
πάρχουσι τὰ εἰρήπια τῆς ἀλλοτε ἕδρας τοῦ Ἀσσυρια-  
κοῦ βασιλείου, τῆς Νινευί. Ἀντικὸν δὲ τῇ Νινευί οἱ  
τέσσαρες μεγάλοι λόφοι Nimrud, Konjundshik, Kher-  
sababd καὶ Karamles, μεταξὺ δὲ τῶν λόφων τούτων  
ὑπῆρχον ἐξ ὀλίμων ἰδιωτικαὶ οἰκίαι κατὰ δὲ τὴν τῶν  
ἀρχαίων γεωγραφῶν μαρτυρίαν ἡ πόλις αὕτη ἐπέ-  
κρητο περιφέρειαν 480 σταδίων, ἔγαντι δὲ τῶν ἐρει-  
πίων ταύτης ἐν τῇ ἐτέρᾳ τοῦ Τίγριτος ὄχθῃ κεῖται  
ἡ τανῦν καλούμενη Μοσού.

ΥΠΝΩΤΤΟΝ ΒΡΕΦΟΣ.

Ω φύλλον· τοῦ στελεχοῦς ἀποσπασθεὶς! πὺν πλαγιά-  
σαι σπένχως ἐν τῇ ἀτιμοσφοίᾳ; ὁ πανταχόθεν περιβάλ-  
λων σε ἀπὸ πάλαι, φθεῖ, στροβιλίζει σε ἀπ᾽ αὐστῶς καὶ  
σύ, εἰς αὐτὸν ὅλως παραδεδωμένον νωχελῶς, οἶσιναι ἐν-  
δόξως φέρεσαι ἐπὶ αὐτοῦ. Ω φύλλον! σὲ ἐπιπτοεῖ ἀρα  
τὸ ἀχάνειν πῶν πρὸ τοῦ διανοητομένου ἐκτάσειν, ὥς σε  
τέρπει ἢ ἀνά τὴν ἀπειρὸν ἀτιμοσφοίαν διηνεκῶς αὐτῇ  
περιπλάνησις σου· πῶν, τέλει, λήγει αὐτῇ; Χθες ἔτι  
ἐφάνης ἐπὶ τοῦ στελεχοῦς σου σμικρὸν τρυφερόν φυλλά-

ριον· αἱ ἀργυραὶ τῆς δροσίου σταγόνος ἀπτεταλές ἐπὶ σὲ ἐπιγεόμεναι, σὲ διέθρεψαν στοργικῶς, ἕως οὗ αὐξηθὲν προσέλαβες τὴν δι' ἀπασῶν τῶν ἀπρσιτιδερμῶν τοῦ σμακράχθου ἀποχωρώσεων διαγελώσαν λάμπειν τοῦ τελείου θάλους. Τότε ἤρξω ἀνησυχῶς ἐπὶ τοῦ στελέχους σου σαλευόμενον ὥσει ἐξήτεις τι ἀνυπνομονοῦν· μάτην ἐν νυκτὶ ἐδουκάλα τὸ λιγὺ πτηνὸν τὸ σωλεῖον ἐπὶ τῆς κορυφῆς τοῦ γενεθλίου δένδρου σου· δὲν ἔκλινες εἰς ὕπνον ἐπὶ τοῦ μητρικοῦ κορμοῦ· τίς ἀρὰ ἀμαχητος ἰσχύς προὔκλειε τὸν δοξασιὸν σου; ὁ ἀειπνορὸς ἀνὴρ, ἀπ᾿ οὐστως περὶ σὲ προσπαλλόμενος, σ' ἐδόνει καὶ σ' ἐφύλει μετὰ λεπτοῦ ψιθύρου· σ' ἐδόνει οἴστανε προσπαθῶν νὰ σὲ ἀποσπάσῃ τοῦ κορμοῦ σου, μετρίχως ἐκ πόθου τοῦ ν' ἀφεθῆς εἰς αὐτὸν ἐπίσης παλλόμενον· ἐν τέλει σὲ ἀνῆρπασεν! ὁ πόθος σου ἐπληρώθη . . . καὶ ἀπὸ τῆς στήγης ἐκείνης περιδίνεισαι ἡδονικῶς ἀνά τὴν ἀνιστοφύλακιν, παρῆς ὑφὸ ἐπὶ λειμῶνας καὶ δάση, ἐπὶ ἄστεα καὶ ὄρη, παρέρχουσαι τὸν κόρμον πλανώμενον ἐν τῷ κενῷ. Ὁ φύλλον, πού, τέλος, λήγει ἡ μακρὰ ἐνᾶνερτος πορεία σου . . .

Ἄλλ' ἰδοὺ ἐν τελείῃ ὁ περιβάλλων σε ἄνθρωπος ἐπιρρίπτει εἰς εὐρέα πελάγους νῶτα· καὶ τὸ γλαυκὸν κύμα, πρὸς στιγμὴν ἀνυψομένη ὥπως σὲ δεῖξαι, εἰσπίπτει, σὲ λιχνίζει ἤδη ἐν τῇ σπαιρῶσιν, ἥρμα ἀφωδῶει ἀγκυλὴ αὐτοῦ· σὺ δὲ φύλλον ἀφίσσας ἤδη εὐδαιμόνως ἀναπεπταμένον ἐπὶ τῆς ἀεικινήτου ταύτης σαπφειρώδους κλίνης σου ἰδοὺ! ἡ συμπαγκόσμιος λάμψις σου, ἐπὶ μάλλον ἐν τῇ διαυγαίᾳ τοῦ ρεύματος ἀποστειλθεῖσα, μειδιᾷ ὑπὸ τὴν οὐρανόθεν ἐπὶ τῶν κυμάτων προσπίπτουσιν καὶ θωπεύουσάν σε ἐντὸς αὐτῶν ἀγρυπνῶν ἡλιακὴ ἀκτὶς· καὶ ἡρεμῆς ἤδη ὑπ' αὐτὴν μηδὲν πλέον ἐπιποθεῖν· ὦ, μειδιά διὰ τῆς ὕψους λάμψεώς σου, συμπαγκόσμιον φύλλον, μειδιά φαιδρῶς! ὡς πρὸς τοῦτο λοιπὸν ὄργων ἐπὶ τοῦ στελέχους ἥρμα ἐπάλλετο· τοῦτο λοιπὸν διὰ τοῦ ψιθύρου σοὶ ἔλαλει ὁ προσπνέων σε ἄνθρωπος· εἰς τὸδε τὸ εὐρὺ καὶ διάφωτον τέμα ἐσπενδεν· ἐκείνος νὰ σε κομίσῃ ἀνεπιστοεσπεί διωθὼν σε ἀπὸ τῶν κέντρων·

Ναί, τούτο ἐπόθει· νὰ θάλλῃς ἐφεξὲς ἀμάρτανον ἐν τῇ ἀνέμῳ τοῦ κύματος δρόσῳ, καὶ βαυκαλλᾷσαι ὑπὸ τῶν ἡδυλάων αὐτοῦ φλοίσβων, καὶ ἀπὸ τῆς εὐρείας αὐτοῦ ἐκτάσεως μηδὼς ὡς ἐν τῇ πυκνῇ γενεθλίῳ δάσει σου ὑπὸ τῶν ἐπιπολαζουσῶν στικτῶν κλωυόμενον, νὰ ἀτενίσῃς τὴν ἀπὸ τῶν ὕψων διαγελῶσάν σοι ἄκτινα τοῦ ζειδώρου φωτός! μειδία ὑπὸ τὴν ποθητὴν ταύτην ἄκτινα τὴν τὰ γλαυκὰ σου κύματα ἐκπύρουσαν, σμαραγδόχρυσον φύλλον, εὐδαίμονίζω σε.

Οὕτως, ὡς ὁ πύλλον ἀναπαύων ἀνεμοὶ ἀχανὲς καὶ αἰέριος, γλυκὺς καὶ ἄπλετος, ἰσχυρῶς περιελκύει τὴν, ὡς τὸ φύλλον ὑπὸ πᾶν ἀέρα, ἐνληθάνων ὑπὸ τὰς θείας ἐπιπνεύσεις αὐτοῦ παλλομένην ψυχὴν ἡρώδους τοῦ ὀραίου ἐν τέλει δὲ ὅλως ἐν τῇ ἀερίᾳ ἀγκάλῃ περιλαβὼν, περιπλανᾷ αὐτὴν ἐν τῇ φύσει καὶ ἀποτίθηναι εἴτα ἐν τῇ ἀπεράντῳ γλαυκορυσῇ τῆς ἰδέας, πόντου, ἔθνη αὐτῇ, ἐπὶ καλλιπρόθεον εὐναζομένην ὁρᾷ, ὡς ἐν τῇ αἰωνίᾳ δροσῇ αὐτῶν ἀναθάλλουσα, εὐδαίμων προσατείνει τὴν οὐρανόθεν ἐπιτελλομένην καὶ τὸν γλαυκὸν τρυφὸν πόντον καταστράπτουσιν ἅκτινα, ἧτις ἐστὶ τὸ ἰδαϊκόν